

[Petra Petersen.]

siden, da den forrige regering ønskede lovens revision udskudt, stillede ministeren som ordfører for sit parti forslag om en ordning svarende til den, vi her drøfter. Jeg kan ikke lade være med at spørge ministeren, om han virkelig troede, at et års venstre-konservativ regering havde forbedret forholdene for befolkningen i en sådan grad, at der var tvivl om, hvorvidt det var nødvendigt at udvide skolebespisningen. Nej, hvis socialdemokratiet havde haft bedre kontakt med den arbejdende befolkning og kendt dens levevilkår bedre, havde ministeren ikke behøvet at afvente statistiske tal, før han fremsatte dette lovforslag. Men hvis ministeren gerne vil bruge statistik, skal jeg minde om, at jeg under første behandling af det lovforslag, min gruppe fremsatte om skolebespisning, gjorde opmærksom på, at statistikken viser, at forbruget af levedsmidler er dalet de sidste år sammenlignet med årene før krigen, og at der, stadig ifølge statistikken, i dag er flere skolepligtige børn end før krigen.

Det, der siger mig mest i bemærkningerne til lovforslaget, er, at behovet er større end før, idet deltagelsen i skolebespisningen var større i fjor end i forfjor og ville være blevet endnu større, om alle børn kunne have deltaget.

Ministeren foreslår nu reglerne for refusion ændret, og i bemærkningerne står der, at det sker for at opmuntre kommunerne til at iværksætte skolebespisning. Det foreslås, at kommunerne af udligningsfonden får dækning for en trediedel af deres udgifter til skolebespisning. Ifølge den nugældende ordning er der lagt loft over udgifterne, idet det i loven bestemmes, hvor meget hvert måltid mad må koste, og kun en trediedel af denne udgift gives der refusion for. Jeg vil gerne spørge ministeren: Er det nu også nok? Mon man opmuntrer kommunerne til at iværksætte skolebespisning, når de kun får refunderet en trediedel af udgifterne og det af midler, der i realiteten er deres egne? Jeg ved godt, at det var en socialdemokratisk regering, der overførte statens udgifter til skolebespisningen til den fælleskommunale udligningsfond. Jeg er nu af den mening, at skolebespisningen er et anliggende, der også vedkommer staten, og jeg så den helst som en ren statsopgave. Det mindste må

være, at staten tager en del af udgifterne. Det er givet rigtigt, som de folketingsmedlemmer, der også er medlemmer af de kommunale råd, så ofte har sagt her i tinget, at staten lægger meget store udgifter over på kommunerne, hvilket meget ofte giver til resultat, at kommunerne ikke gennemfører de love, folketinget vedtager, eller også kun gør det delvist og dårligt. Man må heller ikke glemme, at statskatten, som før kun var ubetydelig i forhold til kommuneskatten, i dag ligger oppe i højderne. Det er også staten, der tager de meget store indirekte skatter fra befolkningen, og når staten tager pengene hjem, er det vel også rimeligt, at staten er med til at yde. I det forslag, vi fremsatte, foreslog vi derfor, at staten skulle bære en trediedel af udgifterne ved skolebespisningen.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke er på tide at overveje at gøre skolebespisningen obligatorisk for kommunerne. Jeg synes, det er ganske meningsløst, at kommuner som f. eks. Frederiksberg og Gentofte ganske unddrager sig deres forpligtelser overfor børnene. At disse kommuner i betydelig grad beboes af velhavere betyder jo ikke, at det er lettere at være fattig i de kommuner.

Af lovforslagets bemærkninger fremgår det, at i hovedstaden deltager 95 pct. af eleverne i bespisningen, og der er ingen grund til at tro, at behovet for skolebespisning skulle være mindre i de kommuner, som slet ikke har skolebespisning. Det fremgår endvidere af bemærkningerne, at der kun er to rene landkommuner, der har skolebespisning, og det til trods for at arbejdsløsheden procentvis er større i landkommunerne end i købstæderne og i hovedstaden. Jeg erkender, at det visse steder kan være vanskeligt at få skolebespisningen gennemført, men det understreger kun, at det er nødvendigt, at staten yder sit bidrag dertil. Der er også købstadkommuner, der erklærer, at de har vanskeligheder ved at gennemføre en effektiv skolebespisning. Den tidligere socialminister, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, er engang her i salen gået strengt i rette med den nuværende socialminister på grund af, at ministerens hjemby, Aalborg, i forhold til andre storbyer kun anvendte et meget lille beløb til skolebespisning. Det ærede medlem hr.